

Երևան, 15 Նոյեմբեր, 2021

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՊՈՅՁ

(միասնաբար արտասահմանած)

Իմասպութիւն Հօր Յիսուս, փուր ինձ իմասպութիւն վբարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեա զիս. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 119

ԵՐԱՆԵԼԻ Է ՏԻՐՈՋ ՕՐԵՆՔԻՆ ՀԱՄԱՁԱՅՆ ԱՊՐՈՂԸ

Երանի անոնց, որոնք ամբասիր կեանք մը կ'ապրին,
որոնք կ'ապրին Տիրոջ Օրէնքին համաձայն:
Երանի անոնց, որոնք Տիրոջ պատուիրանները կը գործադրեն,
ամբողջ սրբով անոր կը հնապանդին.
որոնք չարիք չեն գործեր,
այլ՝ անոր ճամբուն մէջ կը քալեն:
Դուն հրամայեցիր
բծախնդրութեամբ գործադրել հրահանգներդ:
Ինչքան կ'ուկեմ անշեղ ընթացքով
գործադրել քու կանոններդ:
Այն ապեն ամօթ պիտի չպամ ամէն անգամ որ
ուշադրութիւնս դարձնեմ քու պատուէրներուդ:
Որքան կը սորվիմ արդար դապասպաններդ,
այնքան կը գոհաբանեմ քեզ անկեղծ սրբով:
Պիտի գործադրեմ քու կանոններդ,
բնաւ, բնաւ մի լքեր զիս:

ՃԱՐԱԿԱՆ - ԱՊՈՅՁ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:

Ամենասուրբ Երրորդութիւն, սուրբ աշխարհիս խաղաղութիւն:

Եւ Հիսանդաց բժշկութիւն, ննջեցելոց ալքայութիւն:

Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղելոց:

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսոս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
ազ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի պուէ եւ ի զիշերի,
ի նսպիլ ի պան, ի զնալ ի ճանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:

ՕՐՈՒՅՆ ՆԻՒԹԸ

ՀԱՅ

ԱՌԱՋԿԱՅ 19 ԳԼՈՒԽ

ԻՄԱՍՏՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ԲԹԱՎԱՏՈՒԹԻՒՆ 19:19-29

Այսօրուան աշխարհի դրուածքին մեջ, որ ամենօրեայ նորութիւններով, անորոշութեամբ, քաղաքական, գնդեսական, այլ եւ այլ գրանապներով լեցուն այս իրավիճակին մեջ, կու զանք հարց գրալու, թէ որքանով գործնական է Առակաց գիրքի սերպողութիւնը, որ արդէն գործէ գիրքին կեսն ենք հասած: Ասկէ առաջ անդրադարձամբ այն իրողութեան թէ Ասպուածաշունչի սերպողութիւնը ընդհանրապէս առնենք որպէս կաթիլ մը ձեյթ մեր հաւաքքի կանքեղին համար, որպէսզի լուսաւոր ո վառ մնայ մինչեւ մեր փրկչին Յիսուս Քրիստոսի գալուավոր: Ահա այս նկածողութեամբ նաև Առակաց գիրքի սերպողութիւնը իբրև այդպիսին, որ նեղութիւններով լեցուն այս կեանքին մեջ, այնքեն արձանագրուած խօսքերը յիշեցում են, ու մանաւանդ պագրասպութիւն են ժամանակաւոր այս կեանքը ասպուածային իմաստութեամբ ապրելու, որպէսզի երբ ժամանակը զայ մեկնելու այս աշխարհին ըստ այն պարագաներ:

Անցեալ անգամ հասած էինք 19:18, որ կը յիշեցներ ըսելով. «Քանի յոյսը կայ գրակալին, իրավելու մեր զաւակները, որպէսզի անոնց մահուան կամակից ըլլանք»: Խրաբելու ասպուածային իմաստութեամբ, ասպուածային արժեքներով, եւ ոչ թէ այս աշխարհին իրամցուցածը: Որովհեքի այսօրուան աշխարհը այնպիսի բաները կը հրամցնէ, այնպէս ինչպէս օրին դրախտի պարփեզին մեջ Չարը իրամցուց մեր նախամօր, աջին հաճելի եւ քիմքին համեղ, որուն արդինքը եղաւ մահուան ճաշակումը: Ահա շարունակութիւնը այդ իրավին, 19 և 20 համարներով, կթէ զաւակը խրաբունցաւ, ապա բարկացող պիփի ըլլայ, այլապէս այդպիսին համար պարփի կը սպասուի, որքան ալ փորձես ազագել այդպիսին, բայց նոյն վիճակին պիփի մաքնուի, որովհեքի իմաստութեամբ չէ դասպիհարակուած: Իսկ 20րդ համարը կու զայ միւս երեսը ցոյց գրալու, ըսելով. «Խրաբը լսէ եւ կրթութիւնը ընդունէ, որպէսզի ապագային իմաստուն ըլլաս»: Կը նշանակէ, այսօր եթէ խրաբը ընդունեցինք, մի գուցէ անմիջապէս անոր արդինքը կրնանք չըեսնել, այլ զալիքին, ապագային, ինչպէս սերմնահափիկի պարագային, երբ կը ցանենք, անմիջապէս պարուղը, արդինքը չենք ունենար, ժամանակ կնուզէ, բայց անպայմանորէն իր ժամանակին իր պարուղը պիփի գրա:

21րդ համարը ինչպէս 16:2, կը ներկայացնէ թէ ինչպէս մարդուս մըրին, սրփին մեջ շափ մը խորհուրդներ կան, սակայն այդ բոլորը որքանով կը համապատասխանեն Ասպուծոյ խորհուրդներուն, Անոր կամքին: Առաւել եւս կը յիշեցնէ, թէ մարդուս մըրին, սրփին մեջ որքան ալ խորհուրդներ կան ու ըլլան, աւարփին, սակայն, Ասպուծոյ խորհուրդնէ, Անոր կամքն է որ կը կարարուի, հասպարուն կը մնայ: 22րդ համարը որորմութիւն գրալու մասին է, որ ինքնին այդ արարքը նաև մարդուս փառքն է: 23րդ համարը յիշեցում է անգամ մը եւս ամրող այս գիրքին նպաստակը նկափի առած: «Տիրոց երկիւղը կեանքի պագճառ է, եւ անիկա ունեցողը կուշփ կը պառկի ու ձախորդութեան չի հանդիպիր»: Ասկէ առաջ ալ անդրադանք այս երեւոյթին ըսելով. Տիրոց երկիւղ ունենալու կը նշանակէ, Ասպուծոյ կամքին համաձայն ապրիլը, Ասպուծոյ պագուիրաններուն համաձայն ապրիլը, չարէն հեռու մնալու վիճակը, այս բոլորը մեզ կը դնեն ապահով վիճակի մը մեջ: Այս բոլորը կեանքի պագճառը են: Յաճախ մենք կը փնտունք կեանք հասկացողութիւնը, Քրիստոս յսքակ ու մեկին բացապրութիւն գրուա ըսելով. «Ես եկայ որպէսզի կեանք ունենար, եւ առաւել կեանք»: Այսինքն՝ ոչ այս ստվրական կեանքի մասին է խօսքը, այլ այն ճշմարիփ կեանքը, որ թիւով ու թուականով չի հաշուուիր, այլ այն կեանքը որ կը կոչուի յափիենական կեանք, այն կեանքը ուր այնիւս չկայ ցա, արցունք, ու մահ: Ահա այս կեանքն է որ կը խոսքացուի անոր որ Ասպուծոյ երկիւղը ունի, եւ առաւել եւս այդպիսին կուշփ կը պառկի, այսինքն բաւարար ու բաւարարուած, եւ երբեք ձախորդութեան չի հանդիպիր: 24րդ համարը որ դարձեալ ծոյլին ու ծուլութեան մասին է խօսքը: Այնքան ծոյլ է, որ նոյնիսկ գարրական, ինքզինք խնամելու, ինքզինք կերակրելու իսկ գրամադիր չէ: «Ծոյլը իր ձեռքը ամանին մեջ կը դնէ, ու զանիկա իր բերանն անգամ չի գրանիր»:

25րդ համարը կը ներկայացնէ յանդիմանութեան օգգկարութիւնը, յանդիմանութիւն ասպուածային իմաստութեամբ կապարուած, որպէսզի անով յանդիմանուողը գիրութիւն ձեռք ծգէ: Ինչպէս նախապէս, այսպեղ եւս, գիրութիւնը Ասպուած ճանաչողութեան գիրութիւնն է: 26րդ համարը յիշեցում է մեր ծնողներուն նկամմամբ ինչպիսի վերաբերմունք ունենալու: Ասպուած երբ գրանաբնեայ պագուիրանները կու գրար Իր ժողովուրդին, 5րդ պագուիրանը յաբակօրէն կըսմէ. «Պագուէ քու հայրու ու մայրու, որպէսզի քու օրերդ երկար ըլլան»: Այս պագուիրանին ճամբով նաև սորվելու զԱսպուած պագուելու հասկացողութիւնը: Մէկու պարագային որպէս երկրաւոր ծնողը, իսկ միւսի պարագային երկենաւոր ծնողը: Ահա թէ ինչու երբ Քրիստոս աղօթել սորվեցուց Իր աշակերպներուն, ըսաւ. «Ասպէս աղօթեցէք, Հայր մեր»: Առակաց գիրքը եւս կու զայ յիշեցնելու մեր պարագանութիւնը որպէս զաւակներ մեր ծնողներուն նկամմամբ, այլապէս ամօթ եւ նախափինք բերող զաւակներ ենք:

27րդ համարը կը զգուշացնէ հեռու մնալու այնպիսի խրափներէ, որոնք կրնան իմաստուն խօսքերէն խովորեցնել: Ինքնին խրափ կը թուի, բայց ինչպիսի խրափներէն են, որոնցմէ զգուշ ըլլալու ենք, որպէսզի մեզ չիեռացնեն ճշմարփութեանէն: 28րդ համարը մէկ այլ յիշեցում է չարերուն մասին, որոնք կը ծաղրեն արդարութիւնը, կը հեգնեն ու կարհամարին: Բայց այս բոլորը անպարփի պիփի չմնան, հապա, «Ծաղրողներուն համար դափապարփութիւն եւ անմիջներուն կրնակին ծեծեր պագրասպուած են» 29րդ համար: Այնպէս կը թուի որ այս բոլոր արարքները, որոնք կը պագրափին, որոնց մէջն կանցնինք, պիփի մնան անպարփի: Առակաց գիրքը, այնպէս ինչպէս ժողովուի գիրքի աւարփին, յաբակօրէն կու զայ ըսելու, թէ իրքանաչիւրը իր կապարածին համար հաշի ունի գրալիք: Ըստ այն շարունակենք մեր այս կեանքը: